

JOAN MIR I MIR **1871-1930**

Joan Mir i Mir neix a Maó, a les cinc i quart del capvespre del dia onze de novembre del 1871. És fill de Pere Mir Mercadal i Teresa Mir i Febrer, naturals de Maó i domiciliats a s'Arraval. Els avis paterns són Pere Mir i Pons i Joana Mercadal; i els materns, Cristòfol Mir i Magdalena Febrer, tots de Maó. Li posen els noms de Joan, Cristòfol, Martí, Buenaventura, Maria.¹

Queda orfe de molt jove i marxa a estudiar fora de l'illa. Passa per col·legis de Manresa, Barcelona, Oriola i Alacant. Als quinze anys, torna a Menorca i es matricula a l'institut de batxillerat(1886), per completar els estudis. Malgrat el seu naixement en una família benestant i influent, sempre es decanta del costat de l'obrer i dels més dèbils i necessitats, tant des de la perspectiva religiosa-eclesiàstica, que l'inspira en un principi, com des del posterior republicanisme o anarquisme, sempre entès com una transformació social.

Superada la primera etapa d'activitats socials (1889-1894), des d'un punt de vista eclesiàstic —en la qual destaca la labor a la Junta de la Cuina Econòmica de Maó i la participació en la fundació de l'Escola Nocturna des Castell, promoguda per la Conferència de Sant Vicenç de Paül—, comença una època de separació de l'església i de transformació cap a un pensament republicà, durant la qual s'interessa, sobretot, pel cooperativisme.

Participa en la publicació d'El Porvenir del Obrero (1898), del qual s'arriba a convertir en vertadera ànima. Promou societats obreres i cooperativistes, lluita per tot el que signifiqui i representi la unió dels treballadors, i intervé activament en la creació de la Federació Obrera de l'Illa de Menorca.

Convençut que la formació dels treballadors és imprescindible per aconseguir avanços socials, desenvolupa una gran activitat en la culturització, formació i ensenyança dels obrers. Promou les escoles lliures, l'edició de publicacions per als treballadors i els insta a publicar, ells mateixos, les seves opinions. S'encarrega d'organitzar conferències formatives i de crear biblioteques. Els contactes fora de l'illa són nombrosos, amb socialistes i amb anarquistes; manté una estreta relació amb Anselmo Lorenzo i participa, també, en activitats maçòniques. Per a les qüestions pedagògiques, s'inspira i estudia l'escola de Francesc Ferrer Guàrdia. Tot açò sempre des del convenciment que l'educació és imprescindible per a la revolució social.

A partir del 1915 es deslliga dels moviments anarquistes catalans i decreix la seva activitat sindicalista, tot coincidint amb la desaparició de la revista El Porvenir del Obrero. Continua col·laborant amb la Voz de Menorca, de la qual és copropietari, i els seus ideals es van decantant cap a una activitat regionalista. Defensor de la llengua catalana, intensifica més aquesta postura a partir d'aquesta època. Crea la revista La Nostra Parla, de caràcter menorquinista, i és soci actiu i col·laborador de l'Ateneu C.L. i A.

Mor a Maó el dia 21 de juliol del 1930. L'Ajuntament de Maó el nomena Fill Il·lustre en sessió del 13 de desembre del 1990.²

¹ Llibre 1 de naixements, foli 375. Registre Civil de Maó

² Llibre d'actes de Ple de 1990. AMM

JOAN MIR I MIR **1871-1930**

Joan Mir i Mir nace en Mahón, a las cinco y cuarto de la tarde del día once de noviembre de 1871. Es hijo de Pere Mir Mercadal y Teresa Mir i Febrer, naturales de Mahón y domiciliados en s'Arraval. Los abuelos paternos son Pere Mir i Pons y Joana Mercadal; y los maternos, Cristòfol Mir y Magdalena Febrer, todos de Mahón. Le ponen los nombres de Joan, Cristòfol, Martí, Buenaventura, Maria.³

Queda huérfano muy joven y marcha a estudiar fuera de la isla. Pasa por colegios de Manresa, Barcelona, Orihuela y Alicante. A los quince años, vuelve a Menorca y se matricula en el instituto de bachillerato (1886), para completar los estudios. A pesar de su nacimiento en una familia acomodada e influyente, siempre se decanta del lado del obrero y de los más débiles y necesitados, tanto desde la perspectiva religiosa-eclesiástica, que le inspira en un principio, como desde el posterior republicanismo o anarquismo, siempre entendido como una transformación social.

Superada la primera etapa de actividades sociales (1889-1894), desde un punto de vista eclesiástico -en la que destaca la labor en la Junta de la Cocina Económica de Mahón y la participación en la fundación de la Escuela Nocturna des Castell, promovida por la Conferencia de San Vicente de Paul-, comienza una época de separación de la iglesia y de transformación hacia un pensamiento republicano, en la que se interesa, sobre todo, por el cooperativismo.

Participa en la publicación de El Porvenir del Obrero (1898), del que se llega a convertir en verdadera alma. Promueve sociedades obreras y cooperativistas, lucha por todo lo que signifique y represente a la unión de los trabajadores, e interviene activamente en la creación de la Federación Obrera de la Isla de Menorca.

Convencido de que la formación de los trabajadores es imprescindible para conseguir avances sociales, desarrolla una gran actividad en la culturización, formación y enseñanza de los obreros. Promueve las escuelas libres, la edición de publicaciones para los trabajadores y los insta a publicar, ellos mismos, sus opiniones. Se encarga de organizar conferencias formativas y de crear bibliotecas. Los contactos fuera de la isla son numerosos, con socialistas y con anarquistas; mantiene una estrecha relación con Anselmo Lorenzo y participa también en actividades masónicas. Para las cuestiones pedagógicas, se inspira y estudia la escuela de Francesc Ferrer Guàrdia. Todo esto siempre desde el convencimiento de que la educación es imprescindible para la revolución social.

A partir de 1915 se desliga de los movimientos anarquistas catalanes y decrece su actividad sindicalista, coincidiendo con la desaparición de la revista El Porvenir del Obrero. Sigue colaborando con la Voz de Menorca, de la que es copropietario, y sus ideales se van decantando hacia una actividad regionalista. Defensor de la lengua catalana, intensifica más esta postura a partir de esta época. Crea la revista Nostra Parla, de carácter menorquinista, y es socio activo y colaborador del Ateneo C. L. y A.

Muere en Mahón el día 21 de julio de 1930. El Ayuntamiento de Mahón lo nombra Hijo Ilustre en sesión del día 13 de diciembre de 1990.⁴

³ Libro 1 de nacimientos, folio 375. Registro Civil de Mahón

⁴ Libro de actas de Pleno, 1990. AMM

JOAN MIR I MIR 1871-1930

He was born in Mahon on the eleventh of November 1871 at quarter past five in the afternoon. He was the son of Pere Mir Mercadal and Teresa Mir i Febrer, from Mahon and living in S'Arraval street. His paternal grandparents were Pere Mir i Pons and Joana Mercadal; and his maternal grandparents were Cristòfol Mir and Magdalena Febrer, from Mahon. He was given the names of Joan, Cristòfol, Martí, Buenaventura, Maria.⁵

He was orphaned from a very young age and he left the Island to study. He studied in schools in Manresa, Barcelona, Orihuela and Alicante. When he was fifteen, he came back to Minorca and enrolled in High School (1886) to finish his studies. Despite belonging to an influential family of means, he always was for the working class and the weakest and those in need of help, both from the religious-ecclesiastical point of view, which inspired him at the beginning, and later from the republican or anarchist side, but always as a path to social transformation.

During his first period of social activities (1889-1894) related to the ecclesiastical atmosphere, he was of great help in the Council for the Wood burning stove of Mahon and his participation in the foundation of the Night School in Es Castell, developed by the Conference of Saint Vincent de Paul. After this period he started to separate progressively from religion and church and evolved to a republican thinking, during which he was interested above all in cooperatives.

He took part in the publishing of *El porvenir del Obrero* newspaper (1898), of which he became its real soul. He fostered working and cooperative associations, he fought for anything that represented the workers union and actively participated in the founding of the Working Federation of Minorca.

He was convinced that working class training was essential to achieve social improvement, and he developed a great activity in enlightenment, training and teaching of workers. He promoted free schools, the edition of publications for workers and encouraged them to publish themselves their own opinions. He was in charge of arranging training conferences and opening libraries. His contacts abroad were abundant, with both socialists and anarchists; he maintained a strong relationship with Anselmo Lorenzo and even took part in masonic activities. With regard to teaching matters, his inspiration came from the Francesc Ferrer Guàrdia school. He always had been convinced that education was essential for a social revolution.

From 1915 he detached himself from the Catalan anarchist movements and his union activity was reduced, and this coincided with the disappearance of the *El porvenir del Obrero* magazine. He continued with contributions to *La Voz de Menorca* newspaper, of which he was a co-owner, and his high ideals began to lean towards regionalist activity. He was a defender of the Catalan language, and he intensified even more this posture from then on. He founded the *La nostra parla* magazine, of Minorquinist nature, and he was an active and participative member of the Ateneu C.L. i A cultural association.

He died in Mahon on the 21th of July 1930. The City Hall of Mahon agreed to appoint him Distinguished Minorcan Citizen in session on the 13th December 1990.⁶

⁵ Birth Registry number 1, page 375. Register Office of Mahon

⁶ Book of Plenary session minutes. 1990. AMM